

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113203769
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5113203769.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: JUDr. B. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., ul. O. č. XXXX/XX, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Žilina, Mariánske námestie č. 2, IČO: 36 855 278, proti žalovanému: PEREX, a.s., so sídlom Bratislava, Trnavská cesta č. 39/A, IČO: 00 685 313, zastúpený splnomocneným zástupcom LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Sartorisova č. 12, IČO: 36 857 998, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13C/40/2013-567 zo dňa 13. novembra 2017, takto

rozhodol:

odvolanie žalovaného do výroku II. rozsudku okresného súdu odmieta.

Rozsudok okresného súdu vo výroku I. mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti žalobu žalobcu zamietá.

Vo výrokoch III. a IV. rozsudok okresného súdu mení tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy 2.000,- eur a Slovenská republika - Okresný súd Žilina má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania z titulu svedočného v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 13C/40/2013-567 zo dňa 13.11.2017 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 66.387,84 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V ostatnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Zároveň rozhodol, že žalobca a Okresný súd Žilina má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku a to osobitným uznesením, ktorý vydá súdny úradník (výrok IV.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa pôvodnou žalobou domáhal ochrany osobnosti, v ktorej žiadal, aby sa mu žalovaný v týždenníku Moment č. 47 z roku 1999 na strane 6 ospravedlnil a zároveň žiadal aj nemajetkovú ujmu vo výške 2.000.000,- Sk. Neskôr žalobu zmenil a žiadal o ospravedlnenie, avšak v denníku Pravda a nemajetkovú ujmu vo výške 2.000.000,- Sk. Podľa žalobcu zverejnený článok podsunul čitateľovi nepravdivé a hrubo skreslené informácie o ňom. Dokonca neskôr podsúval v texte čitateľovi aj jeho protiprávny postup ku skutočnostiam, ktoré mal ako šéf odboru hospodárskej kriminality v Žiline uskutočniť. Čitateľ bol presvedčaný, že porušil všetky právne normy, neobjektívne a nespravodlivo v rozpore s objektívnym právom posudzoval zverenú vec, zneužil svoju právomoc štátneho orgánu a postavenie vyšetrovateľa policajného zboru (ďalej len „PZ“), nezákonným spôsobom

rozhodol, keď konkrétnu vec - trestné stíhanie voči F.T. zastavil. Čitateľ s údivom konštatuje a prijíma záver z uvedeného článku, že za zastavenie trestného stíhania voči uvedenej osobe získal automobil Octavia a drahý mobilný telefón. Žalobca mal za to, že v predmetnom článku ho žalovaný hrubo urazil a zasiahol do jeho práv spojených s právom na ochranu osobnosti, ako aj do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Bez overenia skutočných podstatných okolností zverejnil článok, ktorý hrubo porušil jeho dobré meno. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal aj na to, že po prvom rozhodnutí súdu, už bolo uverejnené ospravedlnenie v týždenníku Moment, a to v máji 2005, a preto nie je možné, aby sa dvakrát ospravedlnil žalobcovi za tú istú vec.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán, svedkov, oboznámením s inkriminovaným článkom týždenníka Moment, prečítaním listín a fotodokumentáciou. Konštatoval, že žalovaný ako vydavateľ týždenníka Moment v č. 47 z 19.11.1999 na strane 6, 7, 8 uverejnil článok pod názvom „Súdca na odstrel“. Predmetný článok pod odstavcom „Biely golier“ kartograficky informoval o tom, že žalobca je vyšetrovateľom prípadu, ktorý napriek údajnej vine obvineného F.T. z podvodu vo výške 122.000.000,- Sk sa ujal vyšetrovania a o necelé tri mesiace trestné stíhanie zastavil a F.T. bol slobodný. Okrem toho sa v článku píše, že žalobcovi zrejme vôbec neprekážalo, že s odstupom rokov zrazu svedkovia začali meniť svoje výpovede, že sú evidentne zastrašovaní alebo podplatení a že to celé je jeden veľký podvod. Možno sa len bál, veď F.T. sprevádzala dosť odstrašujúca povesť násilníka schopného všetkého ... Možno však bol len slabý. Jeho kolegovia si nemohli nevšimnúť, že nejaký čas po zrušení trestného stíhania F.T. si žalobca napriek svojej povestnej šetrnosti kúpil drahý mobilný telefón a onedlho sa začal vyvážať na novom motorovom vozidle zn. Octavia.

Podľa súdu pisateľka článku vychádzala pri ich opísaní len z vyjadrení niektorých príslušníkov polície. Tieto si ozrejmla bez adekvátneho zhodnotenia. Viac-menej tieto informácie jej poskytol bývalý riaditeľ finančnej polície JUDr. M. C.. Podozrenia, ktoré boli produkované zo strany JUDr. M. C., neboli doposiaľ žiadnym spôsobom objasnené, nebolo voči žalobcovi ani len začaté trestné stíhanie pre prijatie úplatku alebo nejakej inej výhody. Úradný záznam „BLOK“ súd nemohol považovať za objektívny dôkaz, a to s poukazom na výpoveď JUDr. O. Z. - riaditeľa odboru vyšetrovania poukazujúceho na konkurenčný boj medzi kriminálnou políciou, ktorá objasňovala vec a usvedčovala páchatel'a a odborom vyšetrovania, ktorý rozhodoval o veci a zastavil trestné stíhanie. V článku odzneli informácie, že vyšetrovateľ po troch mesiacoch zastavil trestné stíhanie. Podľa súdu bolo nepochybne zistené, že toto trestné stíhanie bolo zastavené po 4 rokoch objasňovania tejto závažnej trestnej činnosti po odsúhlasení krajského prokurátora. Článok v tomto bol nepravdivý. V ďalšej časti článku sa podsúva čitateľovi, že svedkovia začali meniť svoje výpovede, boli evidentne zastrašovaní alebo podplatení a je to veľký podvod. Na tomto mieste súd dal do pozornosti, že žalobca tvrdil, že sa mu nikto nevyhrážal, nemal dôvod pochybovať o svedeckých výpovediach a nemal dôvod svedkom neveriť. Žalovaný nepredložil žiadne dôkazy v tom slova zmysle, aby uviedol svedkov, ktorí sa skutočne v tom čase báli alebo boli zastrašovaní alebo boli podplatení. Z článku je možné vyčítať: „Možno však bol len slabým, jeho kolegovia si nemohli nevšimnúť, že nejaký čas po zrušení trestného stíhania si kúpil napriek svojej šetrnosti drahý mobilný telefón a onedlho sa začal vyvážať na novej Octavii.“ K tomuto súd uviedol, že táto skutočnosť nebola taktiež žalovaným preukázaná. Práve naopak, žalobca svojou výpoveďou, ale aj výpoveďou svojich rodinných príslušníkov vypovedal o tom, v akých skromných podmienkach žili (v 2-izbovom byte), sústavne šetrili. Na rozdiel od ostatných vrstovníkov sa snažili zarábať finančné prostriedky pre svoje deti. Mali 20-ročné auto a následne sa rozhodli kúpiť si nové auto, ktoré im bolo neskôr poškodené. Žalobca si kúpil aj mobilný telefón, čo je úplne normálna vec. Tieto skutočnosti však žalovaný nedokázal preukázať, že žalobca získal nejaké finančné prostriedky od F.T. Podľa súdu je nepravdivou konštatácia v článku: „Najvyšší súd SR rozhodol, že zrušenie trestného stíhania bolo v rozpore so zákonom a že sa obnovuje stav, ktorý tomuto rozhodnutiu predchádzal“. Podľa dostupných informácií aj z vypočutia svedka, a je to známe aj žalovanému, nedošlo k žiadnemu zrušeniu uznesenia, ktorým žalobca zastavil trestné stíhanie. Toto trestné stíhanie je právoplatne skončené. Nepravdivým tvrdením je aj uvedenie: „Bývalý vyšetrovateľ I. je dnes šéfom odboru hospodárskej kriminality v Žiline“. O tomto vypovedal svedok JUDr. O. Z., jeho priamy nadriadený.

Pri rozhodovaní súd vychádzal z ust. § 11 Občianskeho zákonníka týkajúcom sa ochrany osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti atď. Navyiac podotkol, že podľa § 10 ods. 1 zákona č. 81/1966 Zb. v tom čase platného o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkoch (ďalej len zák. č. 81/1966 Zb.), za periodickú tlač zodpovedá vydavateľ a v zmysle odseku 3 za ochranu spoločnosti a občanov proti zneužitiu slobody slova a tlače zodpovedajú solidárne vydavateľ, šéfredaktor, redaktor a autor v rozsahu vyplývajúceho z platných predpisov. Podľa týchto predpisov sa tiež posudzuje povinnosť vydavateľa na náhradu škody spôsobenej organizáciám alebo obsahom periodickej tlače alebo iného hromadného informačného prostriedku. Zo samotného článku, ktorý bol uverejnený v týždenníku

MOMENT, kde bolo uvedené plné meno vyšetrovateľa, z výpovede svedkyne J. A. ako aj z vyjadrenia žalobcu je nepochybné, že tomuto, ako občanovi bola spôsobená týmto článkom a zverejnením takéhoto článku nemajetková ujma. Autorka článku čerpala informácie, ako sama uviedla, len od šéfa finančnej polície JUDr. M. C.. Tieto si ani neoverila, následne zverejnila predmetný článok kde uviedla celé mená, hodnosť žalobcu, jeho funkciu, bez dania priestoru samotnému žalobcovi a oboznámila čitateľa so svojimi zisteniami. Sama potvrdila, že vychádzala z informácií, ktoré jej boli poskytnuté z policajného zdroja. Jednalo sa len o podozrenia zo strany JUDr. M. C., v tom čase riaditeľa finančnej polície, ktoré neboli nijakým spôsobom preukázané a doposiaľ nebolo ani len začaté trestné stíhanie voči žalobcovi alebo niektorým ostatným osobám, ktorí sú popísaní v tomto článku. Z výpovede JUDr. O. Z. ako nadriadeného žalobcu nevplynulo, že by žalobca porušil interné predpisy Ministerstva vnútra SR (ďalej len „MV SR“), že by ako policajt zneužíval etiku a morálku policajného zboru, že by zneužil právomoc verejného činiteľa. Súdu je aj dobre známe, že v tomto období boli nedostatočne vyhodnocované súvislosti, ktoré prezentovali novinári vo svojich článkoch. Táto skutočnosť však nemohla ovplyvniť súd pri rozhodovaní v tomto prípade. Už vtedy boli vymedzené „mantinely“, ako majú byť zverejňované články, popisované mená, funkcie, respektíve označovanie mien a priezvisk prípadných možných páchatel'ov. Autorka článku sa týmto neriadila, neriadila sa predovšetkým zákonom č. 81/1966 Zb. Tvrdené skutočnosti v článku samotný žalovaný prakticky žiadnym spôsobom nerozporoval. Bol to žalovaný, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno, aby preukázal, že tvrdenia autorky článku sú pravdivé. Článok nemožno vyhodnocovať tak, že sa jednalo o oprávnenú kritiku alebo o úsudok novinárky a jej vyslovenie názoru na osobu vyšetrovateľa. Pokiaľ žalovaný žiadal vypočuť svedka JUDr. M. C. - bývalého riaditeľa finančnej polície, súd návrh zamietol. Výsluch tohto svedka sa mu javil ako nadbytočný nakoľko jeho výsluch sa mu javil ako nadbytočný. Svedok by buď potvrdil, že poskytol tieto informácie redaktorky J. A., alebo by toto poprel. Nič by to nezmenilo nad dôkaznej situácii, že článok bol v týždenníku Moment zverejnený. Nadbytočný bol aj dôkaz o zisťovaní na dopravnom inšpektoráte, kedy žalobca nadobudol motorové vozidlo zn. Škoda Octavia. Nenaznačilo by to nič o tom, že finančné prostriedky boli získané z nepoctivých zdrojov. Žalovaný tiež žiadal vyžiadať osobný spis žalobcu z MV SR. Súdu do vyhlásenia rozsudku nebolo zrejmé, na základe čoho si má tento spis vyžiadať, nakoľko žalobca už dávno nie je príslušníkom policajného zboru a čo by sa dalo z tohto spisu zistiť, či už jeho odmeny alebo jeho potrestania. V tomto smere dal do pozornosti výsluch svedka JUDr. T. Z. - priameho nadriadeného žalobcu, ktorý ozrejmil, kde žalobca pracoval, na akej pozícii, akú mal hodnosť a zhodnotil jeho morálne a kvalifikačné predpoklady na výkon funkcie riaditeľa odboru vyšetrovania. Napokon, v samotnej záverečnej reči žalovaný uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Súd sa preto už s pôvodnými návrhmi, ktoré boli v predošlom konaní predkladané, ani nezapodieval. Z výpovedí rodinných príslušníkov žalobcu vyplynulo, že tomuto vznikla ujma tým, že stratil vážnosť u občanov. Článok bol vyvesovaný a nalepovaný na autobusových zastávkach v mieste jeho bydliska, ako aj na vchode jeho pracoviska, či v budove Krajského riaditeľstva policajného zboru (ďalej len KR PZ) v Žiline. Tiež na vchodových dverách Základnej školy Vlčince II, a to s nápisom „I.platkár“ a aj na nástenke vo vchode domu synovca žalobcu v M., ul. E. X. Susedia sa žalobcu stránili, bočili od neho. Žalobca vykonával prednáškovú činnosť, kde ho inštitúcie odmietali ako lektora v ďalšej prednáškovvej činnosti, a to odmlčaním sa, resp. oznámením písomnou formou vyjadrujúcou stratu dôvery v súvislosti s uverejneným článkom. Na pracovisku žalobcu bol článok riaditeľom Krajského úradu vyšetrovania policajného zboru (ďalej len „KÚV PZ“) Žilina prečítaný a vyvolal opovrhnutie kolegov, ochladenie kolegiálnych vzťahov a stratu dobrej spolupráce s ostatnými súčasťami policajného zboru. Navyše, počas vykonania svojej profesionálnej činnosti na úseku vyšetrovania osoby, ktoré sám obvinil, zasielali listy súvisiace s článkom s tým, že žiadajú, aby žalobca bol z ich prípadu odvolaný, čo zjavne využívali vo svoj prospech. Súdu mal uvedené nepochybné preukázané z priloženej fotodokumentácie, listu žalobcu z 27.12.1999 a 12.01.2000 a výpovede svedka JUDr. O.T.. Po zhrnutí potom musel konštatovať, že boli naplnené všetky znaky v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka, že došlo k narušeniu dôstojnosti a cti žalobcu a bolo tak v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu. V žiadnom prípade nemohol sa súd stotožniť s názorom žalovaného, že v konkrétnom prípade je možné, aby bolo dané žalobcovi primerané zadosťučinenie, resp. aby sa odstránili následky zásahov. Bola poškodená dobrá povesť žalobcu. V značnej miere bola znížená dôstojnosť jeho fyzickej osoby. Jednalo sa predovšetkým o samotnú prácu vyšetrovateľa. Samotní kolegovia ho začali upodozrievať, že v konkrétnom prípade zobral úplatok. Takisto sa jednalo o jeho susedov, ktorí sa ho stránili, bočili od neho. Aj situácia v rodine bola veľmi napätá, manželka žalobcu to veľmi ťažko znášala, čo sa odzrkadlilo aj na jej zdravotnom stave. Súdu podotkol, že jej zdravotný stav predovšetkým spočíval vo fyzických problémoch, ale tieto mohli spôsobiť aj okolnosti, ktoré boli a sú predmetom tohto konania (najmä, keď podľa preventívnej prehliadky 09.04.1999 bola manželka žalobcu po zdravotnej stránke v

poriadku). Z výpovede detí žalobcu vyplynulo, ako ťažko prežívali túto situáciu v rodine. Dcéra študujúca na vysokej škole nedostala internát, syn sa neskôr dozvedel, že neurobil štátnicovú skúšku len z dôvodu spomínaného článku, o čom mu rozprával jeho sused. Manželka žalobcu vypovedala o tom, akým spôsobom bola v škole doslovne ponižovaná, kolegyne sa jej smiali, robili posmešky, prestala mať s nimi kontakty. Celkový tlak spoločnosti v blízkom okruhu žalobcu v dôsledku uvedeného článku musel byť pre žalobcu doslovne neznesiteľný.

Pri hodnotení výšky nemajetkovej ujmy a závažnosti zásahu bol podľa súdu významný najmä dopad na profesionálny a kariérny život žalobcu, ktorý z hľadiska nepravdivých informácií bol z etických a kolegiálnych princípov na opakované výzvy nadriadených kolegov nútený ukončiť služobný pomer. Jeho kariérny postup bol zastavený, dosiahol hodnosť podplukovníka. Za pravdivé súd považoval, že jeho priamy nadriadený ho vyzýval, aby zotrval v práci, ustál tieto tlaky, avšak sám svedok uviedol, že vzhľadom aj na vyšetrované osoby, ako i odbor kriminálnej polície a tlaky z tohto odboru, pochopil jeho rozhodnutie, že ukončí svoju činnosť v policajnom zbore. Významným bol aj sociálny aspekt ako dopad na žalobcu, kedy dosahoval príjem v tom čase 30.000,- Sk (995,82 eur). Po ukončení služobného pomeru v priamej príčinnej súvislosti s predmetným článkom bol nútený zabezpečovať svoje sociálne potreby náhodným príjmom a budovaním nového spoločenského a sociálneho postavenia, vykonaním skúšky daňového poradcu, zaškoľovaním, štúdiom úplne inej profesionálnej orientácie, čomu venoval všetky svoje úspory. V tejto súvislosti vypovedala aj jeho manželka, ktorá potvrdila, že viacero mesiacov nemali zaplatené poplatky z titulu užívania bytu. Spočiatku jeho noví klienti mu vôbec nedôverovali, a to v súvislosti so spomínaným článkom. Žalobca doložil do spisu aj listiny osvedčujúce, že aj ako lektor prednášajúci danú problematiku cestou zmluvných vzťahov z dôvodu neželanej publicity v periodiku stratil dôveru a dostal výpovede z niektorých inštitúcií. Žalobca doložil súdu aj argumenty a listiny dosvedčujúce negatívny zdravotný dopad na manželku žalobcu. Súd ohľadne výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa dôsledne riadil dvoma zákonne taxatívne stanovenými kritériami, t.j. závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalobca si musel celý svoj rodinný, spoločenský a profesionálny život v dôsledku predmetného zásahu zmeniť, pričom nikdy nebude mať možnosť úplne sa spoločensky rehabilitovať z hľadiska fikcií, hypotéz a nedôvodných úvah vo vzťahu k nepravdivým faktom a informáciám, ktoré z predmetného článku zanechali v širokej verejnosti nepriaznivý dopad na osobnosť žalobcu. Žalobca na základe jedného článku prišiel prakticky o svoju celoživotnú kariéru. Články v týždenníku Moment boli vylepované dokonca v Martine na obchodoch, autobusových zastávkach a týmto spôsobom zanechali na žalobcov a jeho rodine veľkú traumu. Súd si tieto závažné skutočnosti dôsledne uvedomoval a nemal pochybnosti o priznaní nemajetkovej ujmy v sumách, ako ich žalobca žiadal. Čo sa týka ospravedlnenia, aby opätovne rozhodoval o ospravedlnení, ktoré bude uvedené v denníku Pravda, tak súd uviedol, že priznali to aj sporové strany, že toto ospravedlnenie už bolo uverejnené, bolo by preto neprimerané, aby súd zaviazal žalovaného opätovne k takémuto ospravedlneniu. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, žalobca potvrdil, že táto mu bola v plnom rozsahu vyplatená, nakoľko však rozhodnutia všeobecných súdov boli nálezom Ústavného súdu SR zrušené, bolo potrebné o nemajetkovej ujme opätovne rozhodnúť.

O trovách konania rozhodoval súd v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.". V tomto konaní mal plný úspech žalobca, a preto mu súd priznal trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku okresného súdu do výrokov I. a III. podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne a žalobcu zaviazže na náhradu trov konania eventuálne, aby v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. b/, c/ C. s. p. odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie. Dôvodom súd vady konania, neúplne zistený skutkový stav, nevykonanie opakovane navrhnutých dôkazov, nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenie veci, odňatie možnosti konať pred súdom a pochybenia v jeho činnosti.

Žalovaný považoval napadnutý rozsudok za zmätočný, arbitrárny a nepreskúmateľný, bez uvedenia konkrétnych dôvodov a skutočností, ktoré by vychádzali a mali oporu z obsahu celého vykonaného dokazovania a preukazovali zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu a odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súvisiace odôvodnenie rozsudku je podľa neho účelové, tendenčné, povrchné a prihliadajúce len na skutkové zistenia potrebné pre výrokovú časť rozsudku bez toho, aby bolo vykonané dokazovanie vyhodnotené komplexne, detailne a vo vzájomných súvislostiach. Súd úmyselne prehliadal skutočnosti a dôkazy vykonané v konaní, ktoré boli ním produkované alebo navrhované. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ktoré skutočnosti boli medzi stranami sporné, aké boli skutkové zistenia súdu, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, a akými úvahami bol

súd vedený v prípade vyhovenia žaloby a priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Navyše, rozhodnutie súdu je vo viacerých častiach odôvodnenia založené na predpokladoch a domnienkach, a to bez toho, aby tieto domnienky a predpoklady mali akúkoľvek oporu v obsahu vykonaného dokazovania. Keďže v danom prípade sa jednalo aj jedná o stret dvoch ústavných práv (právo na súkromie žalobcu a právo na slobodu slova - právo na informácie u žalovaného), súd prvej inštancie mal (a v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (ďalej len „ÚS SR“) a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) musel vykonať test proporcionality, na posúdenie ktorému právu v rámci súdneho rozhodnutia je potrebné dať prednosť. V rozsudku však žiadny test proporcionality, (a to ani formálne) vykonaný nie je a dokonca v odôvodnení rozsudku nie je o vykonaní testu proporcionality ani žiadna zmienka. Súd riadnym, relevantným a právne konformným spôsobom neuviedol a nevysvetlil, prečo v danom prípade nepostačuje morálne zadosťučinenie, ktoré bolo žalobcovi už poskytnuté, a to uverejnením ospravedlnenia v týždenníku Moment v roku 2005, o čom on predložil dôkaz. V danom prípade vychádzal súd výlučne len z tvrdení žalobcu ako účastníka konania. Svedecká výpoveď manželky žalobcu alebo detí žalobcu sa týkali následkov, ktoré boli vyvolané v ich osobnostnej sfére, ale nie v osobnostnej sfére žalobcu, ktorý bol stranou sporu. Už absolútne vôbec sa v rozsudku nevysporiadal s otázkou primeranosti a výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, skutkových zistení alebo úvah, ktoré ho viedli k priznaniu absolútne neadekvátnej a neprimeranej výške náhrady nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie súdu tak žalovaný v plnom rozsahu považoval za arbitrárne a nepreskúmateľné.

V ďalšej časti odvolania žalovaný poukázal na fakt, že žalovaný článok obsahoval informácie o žalobcovi v označených siedmych častiach, ktoré následne jednotlivo podrobne rozoberá a uzaviera, že ním uverejnená informácia bola pravdivá a nemohla spôsobiť zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. V súvislosti s obsahom predmetného článku potom zhrnul a uzavrel, že je nepochybným a nespochybniteľným ten fakt, že žalobca sa ako vyšetrovateľ KÚV PZ Žilina ujal vyšetrovania prípadu F.T., že po vydaní F.T. z Brazílie bol tento po príchode na Slovensko zakrátko prepustený na slobodu, trestné stíhanie voči jeho osobe bolo skončené v mesiaci október 1998 (rozhodnutie doručené a právoplatné až v mesiaci november 1998), taktiež žalobca ako vyšetrovateľ trestné stíhanie v tejto veci podľa § 172 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku voči obvinenému F.T. zastavil. Z uznesenia o zastavení trestného stíhania (ČVS: KÚV-21/20-1997 zo dňa 29.10.1998) v tejto veci nepochybne vyplýva, že svedkovia (ako príklad je potrebné uviesť osobu P. C. v odôvodnení uznesenia) v priebehu predmetného trestného konania začali meniť výpovede. Ako vyplýva z úradného záznamu o akcii „BLOK“ predloženého do konania svedkyňou J. A., došlo vo vzťahu k určitým osobám k fyzickým aj psychickým vyhrážkam. Samotným žalobcom nebol spochybnený ani fakt, že si žalobca v tom čase kúpil drahý mobilný telefón a že sa začal vyvíjať na drahej Octavii. Sám žalobca tieto skutočnosti na pojednávaní v rámci svojej výpovede potvrdil. Na základe uvedeného nie je žalovanému zrejmé, v čom mala spočívať nepravdivosť v článku uvádzaných tvrdení/informácií a z akého dôvodu mali tieto informácie spôsobiť zásah do osobnostných práv žalobcu v značnej miere (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Vytýkal súdu, že v predmetnom konaní nepovažoval za potrebné zadovážiť pre konanie trestný spis vo veci trestného stíhania voči F.T., ktorý on v konaní navrhoval opakovane ako dôkaz, personálny spis žalobcu a ďalšie dôkazy ním navrhnuté za účelom preukázania pravdivosti skutkových tvrdení v texte žalovaného článku. Existenciu materiálu „BLOK“, obsah podozrení a to, že bol tento materiál poskytnutý novinárom, uvádza sám súd v napadnutom rozsudku. Navyiac uviedol, že F.T. podal voči nemu taktiež žalobu avšak na základe rozsudku Krajského súdu Žilina v konaní sp. zn. 10Co 301/2011 v súvislosti s totožným článkom bolo súdom právoplatne rozhodnuté o zamietnutí žaloby v plnom rozsahu a preto mal postupovať rovnakým spôsobom aj v tejto veci. Podľa žalovaného v odôvodnení rozsudku sa relevantným spôsobom nevysporiadal ani s dôkazom predloženým do konania svedkyňou J. A. a totiž s úradným záznamom k akcii „BLOK“, z ktorého autorka čerpala pri písaní predmetného článku. Mal za to, že súd prvej inštancie sa v konaní nestotožnil s jeho argumentáciou avšak svoje stanovisko uvedené v rozsudku riadne a presvedčivo neodôvodnil, najmä s ohľadom na právo účastníka, aby v konaní rozlíšil v zverejnených článkoch medzi faktami a neprimeranými hodnotiacimi úsudkami, ako aj objasnením, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie a ktoré z uverejnených informácií boli v konaní preukázané ako pravdivé a ktoré ako nepravdivé. Ďalej žalovaný uviedol, že jeho právny zástupca opakovane, jasne a zrozumiteľne označoval dôkazy, ktoré v konaní navrhuje vykonať a odôvodnil, ktoré skutočnosti majú byť týmito dokladmi preukázané. Z uvedeného dôvodu nie je možné zo strany súdu tvrdiť, že on nemal návrhy na doplnenie dokazovania.

V ďalšej časti odvolania mal žalovaný za to, že z odvolaním napadnutého rozsudku a obsahu spisu vyplýva, že v tomto konkrétnom prípade skutkové zistenia súdu prvého stupňa nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Informácie v žalovanom článku vzhľadom na všetky okolnosti tohto prípadu a osobu žalobcu ako policajta, osoby verejne činnej - teda osoby verejného záujmu, nemali objektívnu

spôsobilosť vyvolať nemajetkovú ujmu u žalobcu. O žalobcovi neboli uverejnené žiadne informácie, ktoré by sa týkali jeho súkromia, ale boli uverejnené informácie, ktoré súviseli s výkonom jeho funkcie/profesie. K ukončeniu služobného pomeru žalobcu v policajnom zbore došlo na základe žiadosti žalobcu, bez toho, aby bol dôvodom žalovaný článok a žalobcovi boli priznané náležitosti súvisiace so skončením služobného pomeru (odchodné a výsluhový dôchodok). Uvedené potvrdil žalobca i vypočutý svedok JUDr. O. Z.. Napriek tomu súd dospel k záveru, že žalobca bol nútený ukončiť služobný pomer. Žalovaný považoval za absurdné odôvodňovať výšku žalobcovi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zdravotnou dokumentáciou manželky žalobcu, nakoľko táto nie je stranou sporu a preto tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nepreukazujú následky vykonané v osobnostnej sfére žalobcu. Navyše medzi zdravotným stavom manželky žalobcu a žalovaným článkom absentuje akákoľvek príčinná súvislosť. Žalovaný spochybňuje a spochybňoval vierohodnosť výpovedí svedkov - rodinných príslušníkov žalobcu z dôvodov uvedených vo vyjadrení zo dňa 12.10.2017. Za kľúčový považoval fakt, že títo svedkovia nevy povedali o následkoch v osobnostnej sfére žalobcu ako strany sporu, ale o následkoch vyvolaných osobne u svedkov. Vytýkal tiež súdu, že napriek tomu, že nemal ničím preukázanú intenzitu, rozsah ani trvanie zásahu, príčinnú súvislosť medzi následkami zasahujúcimi do osobnostnej sféry žalobcu a predmetným článkom a ani to, že vôbec došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere, priznal žalobcovi neuveriteľne neprimeranú vysokú náhradu nemajetkovej ujmy. Dal do pozornosti novelu zák. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi upravujúcu výšku náhrady nemajetkovej ujmy nepresahujúcu 10-násobok minimálnej mzdy (v roku 2017 v sume 435 eur). Uvedená skutočnosť by mala byť podľa názoru žalovaného braná do úvahy pri rozhodovaní o priznaní resp. nepriznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výšky. V nadväznosti na uvedené je podľa žalovaného potrebné poukázať aj na judikatúru ESLP, v zmysle ktorej náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti, pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy. V tejto súvislosti sa odvolával na základné princípy a kritériá aplikované ESLP v ním označených rozhodnutiach. označil aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR (ďalej „NS SR“), ÚS SR, Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky.

3. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a zároveň zaviazat' žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa neho z hľadiska hmotno-právneho posudzovania sporového nároku žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, resp. iné podstatné okolnosti či právne dôvody, ktoré by neboli predmetom skúmania súdu v doterajšom priebehu konania, či ktoré by menili právne východiská a skutkové okolnosti, ktoré by boli podkladom pre rozhodnutie prvostupňového súdu. Ďalej uviedol, že na základe pokynu odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí bolo okresným súdom doplnené dokazovanie a v konaní prakticky všetky vykonané dôkazy podporujú jeho tvrdenia. Žiadny právny názor žalovaného nemôže zmeniť fakt, že v predmetnom novinovom článku bol vykreslený ako „úplatkár“ navyše v pozícii policajného vyšetrovateľa. Každá osoba, ktorá si predmetný článok prečítala, bez ohľadu na jej odbornosť či vzdelanie, nepochybne nadobudla vysoko negatívny obraz o ňom, ktorý znamenal zásah do jeho osobnostnej a majetkovej sféry, a to nielen hypoteticky ale s reálnym dopadom, tak ako to bolo v konaní dôkazne potvrdené. Žalobca sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného v odvolaní, že autorka v rámci realizácie svojho práva na slobodu prejavu vyjadrila svoj názor na priebeh vyšetrovania v trestnej veci F.T., na základe čoho nejde o neoprávnený zásah voči nemu. Z hľadiska gramatickej interpretácie časti článku bolo preukázané, že sa nejedná o hodnotiaci úsudok, či oprávnenú kritiku, ale v predmetnom článku boli uvedené konkrétne fakty a informácie, a to nepravdivé, ktoré závažným spôsobom zasiahli do práv garantovaných čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR, § 11 Občianskeho zákonníka a boli porušením práv garantovaných čl. 10 ods. 2 Európskeho dohovoru vo vzťahu k nemu. Následne cituje tri vety z článku a na tieto reaguje argumentmi, na základe ktorých nemožno prisviďčať námietkam odvolania, že informácie boli pravdivé a v zhode s ich pravdivosťou bol následne sformulovaný názor v súlade s právom autorky na slobodu prejavu. S uvedeným súvisí aj unesenie dôkazného bremena žalovaným. Vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa nedostatočného zistenia vo vzťahu k výške a neprimeranosti nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla, on v súlade s § 101 Občianskeho súdneho poriadku doložil súdu právne relevantné dôkazy a skutočnosti osvedčujúce závažný zásah a dopad do jeho občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti jeho ako aj členov jeho rodiny, ktorý bol mimoriadne široký. Vzhľadom k tomu, že k neoprávnenému zásahu do práv spojených s právom na jeho osobnosti došlo celoslovenským periodikom a predmetný týždenník Moment č. 47 bol prezentovaný aj na internete a on zastával významnú funkciu, je z hľadiska rozsahu dopadu na jeho osobu veľmi závažným, lebo internet aj predmetné periodikum je

široko dostupným zdrojom informácií širokej verejnosti. Na záver žalobca uviedol, že si musel celý svoj rodinný, spoločenský, profesionálny život v dôsledku predmetného zásahu zmeniť, pričom nikdy nebude mať možnosť úplne sa spoločensky rehabilitovať z hľadiska fikcií, hypotéz, a nedôvodných úvah, vo vzťahu k nepravdivým faktom a informáciám, ktoré z predmetného článku zanechali v širokej verejnosti nepriaznivý dopad na jeho osobnosť.

4. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v písomnom podaní zo dňa 23.05.2018 označeného ako „vyjadrenie žalovaného a doplnenie dôkazov“ doplnil odvolanie a uviedol ďalšie nové skutočnosti a dôkazy na podporu svojich tvrdení (prostriedky procesnej obrany), ktoré podľa neho nebolo možné predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie, a to v súlade s § 366 C. s. p. Uviedol, že v priebehu celého súdneho konania opakovane (a to už od roku 2005) navrhoval ako dôkaz celý vyšetrovací spis KÚV Žilina ČVS:KUV-21/20-1997, ktorý sa priamo dotýkal obsahu žalovaného článku ako aj pravdivosti uverejnených informácií. Súd tento jeho návrh na vykonanie dokazovania vytrvalo ignoroval a tento spis nezabezpečil a ako dôkaz nevykonával, a to napriek skutočnosti, že on v konaní riadne uviedol a zdôvodnil, prečo navrhuje v konaní tento dôkaz vykonať a čo ním má byť preukázané. Rovnako zdôvodnil, že tým, že nie je účastníkom trestného konania, nemá prístup k obsahu tohto spisu a nevie zabezpečiť doklady z tohto spisu a žiadal, aby súd tento vyšetrovací spis pripojil k súdnemu spisu, alebo požiadal na základe edičnej povinnosti o predloženie dokladov z tohto vyšetrovacieho spisu. Povinnosť zabezpečiť tento dôkaz bola súdu prvej inštancie uložená aj rozhodnutím odvolacieho súdu. Ďalej uviedol, že až dňa 14.05.2018 sa mu dostali do dispozície doklady, písomnosti a rozhodnutia, ktoré navrhoval (nahliadnutím do spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7C 178/2015 týkajúceho sa veci žalobcu F.T. a žalovaného Ministerstvo spravodlivosti SR o náhradu škody, ktorý bol pripojený k veci sp. zn. 40C/22/2017 týkajúcej sa žalobcu F.T. a jeho ako žalovaného o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy). On ako odvolateľ bez svojej viny nemohol tieto doklady predložiť v konaní pred súdom, nakoľko sa mu dostali do dispozície až dňa 14.05.2018, a to po tom ako bol súdom vo veci dňa 13.11.2017 vyhlásený rozsudok. V tejto súvislosti dal do pozornosti skutočnosť, že navrhoval už v konaní sp. zn. 2C/69/2000 a rovnako neskôr v tomto konaní sp. zn. 13C/40/2013 tieto doklady ako dôkaz, pričom ich objektívne nemal možnosť zabezpečiť ani predložiť. Uvedené listiny a doklady, ktoré pripája k tomuto písomnému podaniu preukazujú aj vady v konaní, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Žalovaný mal na základe uvedeného za to, že z jeho strany bolo preukázané, že sú splnené podmienky podľa § 366 C. s. p. (novoty v odvolacom konaní) a v danom prípade je možné použiť v odvolacom konaní prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie bez jeho viny a vykonať ako dôkaz listinné doklady ním predložené v prílohe tohto podania. V ďalšej časti podania žalovaný uviedol a odvolaciemu súdu predložil ako dôkaz rozsudok NS SR zo dňa 14.07.1999 sp. zn. 6Tz 8/99, na základe ktorého je zrejmé, že žalobca ako vyšetrovateľ svojim uznesením zo dňa 29.10.1998 rozhodol protiprávne, porušil zákon a rozhodol v prospech obvineného F.T. Závery súdu prvej inštancie uvedené v napadnutom rozsudku sú preto nepodložené, vyfabulované, v rozpore s objektívnym stavom a existujúcimi listinnými dokladmi. Obsah žalovaného článku objektívne konajúci súd nemôže vyhodnotiť ako nepravdivý - práve naopak. Dôvody a argumentáciu uvedené v odvolaní dopĺňa o nasledovné doklady a písomnosti, ktoré sa mu dostali do dispozície z nahliadnutia do spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7C 178/2015 dňa 14.05.2018 a ktoré preukazujú a podporujú správnosť uverejnených informácií, ale tiež jeho argumentáciu v súdnom konaní. Následne žalovaný reagoval na jednotlivé texty článku, ohľadom ktorých možno uzavrieť, že uverejnené informácie boli a sú pravdivé. Vzhľadom na skutočnosť, že v konaní nebolo doteraz vykonaným dokazovaním preukázané, že uverejnené informácie (skutkové tvrdenia) o žalobcovi v žalovanom článku týždenníku Moment, napadnuté žalobcom podanou žalobou (teda nie o informácie o trestnej kauze ani o osobách odlišných od žalobcu) boli nepravdivé, nemohlo dôjsť uverejnením pravdivej informácie k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Uverejnené informácie na podklade vykonaného dokazovania neboli objektívne spôsobilé zasiahnuť do žalobcovho práva na ochranu osobnosti. Informácie v žalovanom článku boli poskytnuté z relevantného zdroja (Policajný zbor SR, doklady a písomnosti získané autorkou článku pred jeho uverejnením), a predstavovali sumarizáciu faktov a vyjadrení pochádzajúcich od tretích osôb - subjektov.

5. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v písomnom podaní zo dňa 01.06.2018 (replike) reagoval na vyjadrenie žalobcu. Odmietal, že by bol žalobca v žalovanom článku označený ako „úplatkár“ nakoľko v žalovanom článku sa nenachádza jediná informácia, z ktorej by vyplývalo, že žalobca prijal akúkoľvek protihodnotu v súvislosti so svojou činnosťou (samozrejme s výnimkou platu policajta). V texte článku nebolo v súvislosti s osobou žalobcu použité jediné skutkové tvrdenie, ktoré by žalobcu

označovalo alebo spájalo s korupciou. Faktom v danom prípade ostáva, že okolnosti daného prípadu (trestná kauza F.T.) ako aj spôsob rozhodnutia žalobcu ako vyšetrovateľa PZ v tejto súvislosti (zastavenie trestného stíhania) a následné zrušenie tohto rozhodnutia rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.07.1999 sp. zn. 6Tz 8/99 s vyslovením porušenia zákona a príkazom NS SR vec opätovne prejednať a rozhodnúť, vyvolávajú značné pochybnosti o činnosti a rozhodnutí žalobcu ako vyšetrovateľa PZ. V súvislosti s postavením žalobcu uviedol, že žalobca pôsobil v rovnakej pozícii až do ukončenia svojho služobného pomeru a v príčinnej súvislosti so žalovaným článkom mu nebola odňatá bez jeho súhlasu žiadna trestná vec. Svedok JUDr. T. Z. považoval a považuje žalobcu za odborníka. Preto zásah do jeho práv v súvislosti s obsahom článku bol preto nulový. Opakovane uviedol, že žalobca ukončil služobný pomer na vlastnú žiadosť a so všetkými náležitosťami, ktoré mu v zmysle zákona náležali. V súvislosti s argumentáciou žalobcu o zhoršení zdravotného stavu manželky, odkázal opakovane na svoje predchádzajúce vyjadrenie, podľa ktorých tento je irelevantný pre účely tohto konania a pre absenciu akejkolvek priamej alebo nepriamej príčinnej súvislosti s článkom, a to i s ohľadom na fakt, že manželka žalobcu nie je stranou tohto súdneho sporu. Pokiaľ žalobca poukazuje na nepravdivosť článku, resp. že nepreukázal pravdivosť uverejnených informácií, uviedol, že v priebehu celého súdneho konania opakovane navrhoval v konaní vykonať viaceré listinné dôkazy, pričom ale súd tieto návrhy na dokazovanie buď odmietol alebo odignoroval. Týka sa to návrhu na zabezpečenie vyšetrovacieho spisu KÚV Žilina ČVS:KÚV-21/20-1997. Opakovane dal do pozornosti rozsudok NS SR sp. zn. 6Tz 8/99 zo dňa 14.07.1999, ktorý vyvracia tvrdenie žalobcu uvedené v jeho vyjadrení o nedokázaní žiadneho konkrétneho dôkazu, či skutočnosti o tom, že je akýmkoľvek orgánom rozhodnuté, že žalobca nesprávne rozhodol. V plnom rozsahu odkázal na svoje písomné vyjadrenie zo dňa 23.05.2018. Napokon uviedol, že žalobca vo vyjadrení poukazuje a odvoláva sa neúčinný právny predpis, keď poukazuje na ust. § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“.

6. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného a doplneniu dôkazov zo dňa 23.05.2018. V tomto uviedol, že meritom vyjadrenia žalovaného je odkaz na rozsudok NS SR sp. zn. 6Tz 8/99, ktorý podľa neho potvrdzuje pravdivosť tvrdení zverejnených informácií v predmetnom článku týždenníka Moment. Uvedené podľa žalobcu nie je pravdivé, keďže v označenom rozsudku sa nikde neuvádzajú (ani nijak nepotvrdzujú) nepravdivé informácie zverejnené v novinovom článku žalovaného. Skutkovo v tejto súvislosti uviedol, že trestné stíhanie F.T. bolo právoplatne zastavené z identických dôvodov ako pôvodne zrušil rozsudok NS SR sp. zn. 6Tz 8/99 (NS SR zrušil meritorne rozhodnutie a vyšetrovateľovi prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, trestné stíhanie bolo následne pridelené dvom nezávislým vyšetrovateľom, ktorí rozhodli o zastavení trestného stíhania F.T. tak, ako pôvodne bolo zastavené dňa 29.10.1998 vyšetrovateľom - žalobcom, čo len potvrdzuje správnosť jeho rozhodnutia v predmetnej veci). Na uvedené on v konaní na pojednávaniach poukázal (nejedná sa o žiadnu novú skutočnosť), pričom táto skutočnosť nemá ani vplyv na merito sporu (zverejnenie nepravdivých informácií o ňom).

7. Následne žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v podaní zo dňa 15.06.2018 uviedol, že strohosť vyjadrenia žalobcu a neschopnosť reagovať na konkrétne skutočnosti ním uvádzané v tomto písomnom podaní len dokladajú nedôvodnosť a účelovosť podanej žaloby žalobcu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že rozsudok NS SR zo dňa 14.07.1999 sp. zn. 6Tz 8/99 nepreukazuje pravdivosť v článku uverejnených informácií, opak je pravdou. Z predmetného rozhodnutia pri jeho podrobnom preštudovaní (vrátane odôvodnenia) vyplýva, že uverejnené informácie v žalovanom článku boli a sú pravdivé a úvahy a hodnotiace úsudky autorky článku mali reálny základ v skutkovom stave. Žalovaný tiež uviedol, že v priebehu súdneho konania opakovane namietal a uvádzal, že žalobca nebol schopný v podanej žalobe konkretizovať, ktoré uverejnené informácie v žalovanom článku mu mali údajne spôsobiť zásah do jeho práv a v žalobe samotnej ani v žalobnom petite neboli konkretizované žiadne konkrétne nepravdivé informácie. Nebolo a nie je jasné, ktoré konkrétne informácie v žalovanom článku žalobca považoval/považuje za zásah do svojich práv. Súd žalobcu nikdy na doplnenie/upresnenie žaloby nevyzval a pojednával o takomto „neurčitom“ a všeobecnom nároku žalobcu založenom na „vyznení“ obsahu článku. Žalovaný sa vyjadril aj podľa neho k zavádzajúcej argumentácii žalobcu o tom, že trestné konanie vo veci obvineného F.T. bolo právoplatne z identických dôvodov ako ho zrušil žalovaný, a teda podľa žalobcu de facto o nič nejde, nakoľko toto tvrdenie je opakovane nepravdivé a zavádzajúce. Rozhodnutie žalobcu ako vyšetrovateľa PZ z 29.10.1998 bolo zrušené pretože bolo nezákonné a v prospech obvineného F.T. Neskôr vydané rozhodnutie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania (z roku 2004) nebolo nikdy zrušené a medzi vydaním týchto uznesení muselo byť vykonaných množstvo úkonov (ktoré mal vykonať žalobca ako vyšetrovateľ PZ, ale ich nevykonal) a právoplatné uznesenie o zastavení

trestného stíhania bolo vydané s odstupom 6 rokov odo dňa vydania uznesenia žalobcu, ktoré bolo rozoberané v žalovanom článku. V podaní žalobcu uvádza tvrdenie o pridelení veci „dvom nezávislým vyšetrovateľom“, pričom na toto svoje tvrdenie neoznačuje žiadny dôkaz. Uvedená skutočnosť ale nemení nič na fakte, že žalobca ako vyšetrovateľ PZ uznesením zo dňa 29.10.1998 v trestnej veci F.T. rozhodol nezákonne, v prospech obvineného F.T. a touto vecou sa musel opätovne zaoberať a vo veci rozhodnúť iný vyšetrovateľ PZ, keďže rozhodnutie žalobcu ako vyšetrovateľa PZ bolo rozsudkom NS SR zrušené pre nezákonnosť.

8. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou sporu (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti do výroku II. odmietol (§ 386 písm. b/ C. s. p.) a vo výrokoch I., III. a IV. zmenil (§ 388 C. s. p.) z nasledovných dôvodov:

9. Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že žalobou došlo súdu dňa 18.01.2000 sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým je žalovaný povinný v lehote do 15 od právoplatnosti rozsudku v týždenníku MOMENT na str. 6 uviesť text: „Ospravedlnenie JUDr. B. I.“. V článku „Sudca na odstrel?“ uverejnenom v týždenníku MOMENT v č. 47 zo dňa 19.11.1999, sme neoprávnené a hrubým spôsobom vážne zasiahli do práv spojených s právom na ochranu osobnosti pána JUDr. B. I., vyšetrovateľa KÚV PZ v Žiline tým, že sme bez overenia pravdivosti údajov autorky článku J. A. uverejnili nepravdivé údaje o tom, čo bolo obsahom predmetného článku. V tomto článku boli uvedené nepravdivé informácie týkajúce sa JUDr. B. I. a boli nedôvodným ponížením dôstojnosti, občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti a vážnosti JUDr. B. I. pred spoluobčanmi, za čo sa mu redakcia ospravedľuje“. Žalovaného žiadal zaviazať zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 2.000.000,- Sk do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

10. Okresný súd rozsudkom v prvom poradí č. k. 2C/69/00-157 zo dňa 04.04.2003 rozhodol, že odporca je povinný uverejniť v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v týždenníku MOMENT na str. č. 6, ktorý je v súčasnosti prílohou denníka Pravda, nasledovný text: „Ospravedlnenie JUDr. B. I.“. V článku „Sudca na odstrel“ uverejnenom v týždenníku MOMENT v č. 47 zo dňa 19.11.1999, sme neoprávnené a hrubým spôsobom vážne zasiahli do práv spojených s právom na ochranu osobnosti pána JUDr. B. I., vyšetrovateľa KÚV PZ v Žiline tým, že sme bez overenia pravdivosti údajov autorky článku J. A. uverejnili nepravdivé údaje o tom, čo bolo obsahom predmetného článku. V tomto článku boli uvedené nepravdivé informácie týkajúce sa JUDr. B. I. a boli nedôvodným ponížením dôstojnosti, občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti a vážnosti JUDr. B. I. pred spoluobčanmi, za čo sa mu redakcia ospravedľuje“. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 1.500.000,- Sk v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporca je povinný uhradiť súdny poplatok vo výške 81.000,- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 92.234,- Sk na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Jána Mrázovského, ktorý je vedený v A., a.s. Žilina, č. účtu: XXXXXXXXXX/XXXX, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporca je povinný zaplatiť svedočné vo výške 798,- Sk svedkyňi J. A., bytom K. - P., Q. XXX/X, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V ostatnej časti súd návrh navrhovateľa zamietal.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co 378/03-199 zo dňa 12.02.2004 odvolanie odporcu odmietol. Odporcu zaviazal nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 17.146,- Sk od právoplatnosti rozhodnutia na účet JUDr. Jána Mrázovského, advokáta, so sídlom v Žiline, Mariánske námestie č. 2, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

NS SR uznesením č. k. 2Cdo 128/2004-243 zo dňa 20.09.2004 rozhodol, že Najvyšší súd SR dovolanie žalovaného odmieta. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi do troch dní náhradu trov konania 17.140 Sk, do rúk jeho zástupcu JUDr. Jána Mrázovského, advokáta v Žiline, Mariánske námestie č. 2.

Ústavný súd SR na základe sťažnosti žalovaného nálezom z 30.11.2005 sp. zn. II.ÚS 264/04 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu SR z 20.09.2004 sp. zn. 2Cdo 128/2004 bolo porušené základné právo sťažovateľa (žalovaného) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ďalej len „Ústava“, uznesenie dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a Najvyššiemu súdu SR uložil povinnosť uhradiť žalovanému, na účet jeho zástupcu, trovy právneho zastúpenia v sume 9.352 Sk, do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Cdo 112/2012 zo dňa 16.05.2012 uznesenie Krajského súdu v Žiline z 12. februára 2004 sp. zn. 8Co 378/03 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co 209/2012-331 zo dňa 30.11.2012 rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 2C/69/2000-157 zo dňa 04.04.2003 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 13C/40/2013-394 zo dňa 26.09.2013 rozhodol tak, že odporca PEREX, a.s. je povinná ospravedlniť sa žalobcovi v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, a to tak, že v denníku PRAVDA na 2. strane uverejní ospravedlnenie v tomto znení: „Ospravedlnenie JUDr. B. I.". V článku „Sudca na odstrel?" uverejnenom v týždenníku MOMENT č. 47, zo dňa 19.11.1999, sme neoprávnené a hrubým spôsobom vážne zasiahli do práv spojených s právom na ochranu osobnosti pána JUDr. B. I., bývalého vyšetrovateľa KÚV PZ v Žiline tým, že sme bez overenia pravdivosti údajov autorky článku, J. A. uverejnili nepravdivé údaje o tom, čo bolo obsahom predmetného článku. V tomto článku boli uvedené nepravdivé informácie týkajúce sa JUDr. B. I. a boli nedôvodným ponížením dôstojnosti, občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti a vážnosti JUDr. B. I. pred spoluobčanmi, za čo sa mu redakcia ospravedľuje". Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 66.387,84 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 2.688,70 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 4.817,76 eur, a to na účet právneho zástupcu navrhovateľa AK Mrázovský & partners, s.r.o., Mariánske námestie 2, Žilina, vedený u F. K., pobočka J., č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX., do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd Žilina dopĺňacím rozsudkom č. k. 13C/40/2013-434 zo dňa 10.03.2014 rozhodol, že odporca je povinný uhradiť Okresnému súdu v Žiline trovy konania vo výške 26,48 eur na jeho účet vedený v Z. O. K., do troch dní od právoplatnosti tohto dopĺňacieho rozsudku. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co 418/2014-460 zo dňa 29.04.2015 rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 66.387,84 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a v ostatnej časti, v ktorej sa žalobca domáhal ospravedlnenia ohľadom uverejneného článku, žalobu zamietol jednak z dôvodu zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu ako i s prihliadnutím na to, že základe rozsudku okresného súdu v prvom poradí č. k. 2C/69/00-157 zo dňa 04.04.2003 a to pred tým ako bol zrušený odvolacím súdom uznesením č. k. 8Co 209/2012.331 zo dňa 30.11.2012, došlo zo strany žalovaného v týždenníku Moment v máji 2005 (č.l. 367 spisu) k uverejneniu ospravedľujúceho článku.

12. Žalovaný v odvolaní v úvodnej časti uviedol, že podáva odvolanie voči výrokom I. (o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy) a III. (trovách konania). V odvolaní a to v časti II. označenej ako „výrok a odôvodnenie rozsudku" uvádza, že napadnutý rozsudok považuje za zmätočný, arbitrárny a nepreskúmateľný, bez uvedenia konkrétnych dôvodov a skutočností, ktoré by vychádzali z a mali oporu v obsahu celého vykonaného dokazovania a preukazovali zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu a odôvodňovali priznanie náhrad nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi. V časti III. zdôrazňuje, že samotný žalobca v petite ani v texte žaloby nešpecifikoval žiadny konkrétny údaj (informáciu), časť článku týkajúcu sa jeho osoby, ktorá bola nepravdivá. Okrem toho poukazuje na to, že uverejnené informácie boli pravdivé a nemohli spôsobiť zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. V podstate hodnotí okrem nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho právneho posúdenia (v bode IV.) celý rozsudok za zmätočný, nepresvedčivý a nepreskúmateľný. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy považuje za neprimerane vysokú a nevysporiadajúcu sa s otázkou primeranosti a výšky. Považoval preto rozhodnutie súdu za v plnom rozsahu arbitrárne a nepreskúmateľné. V závere odvolania žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu v súlade s § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne eventuálne, aby odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

13. Posúdiac odvolanie žalovaného podľa obsahu (§ 124 C. s. p.) mal odvolací súd za to, že ním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a teda aj v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá ohľadom uloženia povinnosti uverejniť ospravedlnenie.

14. Aby došlo k vecnému prejednaniu odvolania odvolacím súdom, odvolanie musí spĺňať všetky zákonom predpísané podmienky prípustnosti tohto riadneho opravného prostriedku. Jednou z objektívnych podmienok prípustnosti odvolania je, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie a zároveň je podané oprávnenou osobou.

15. Podľa § 359 C. s. p. odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

16. Možno konštatovať, že rozhodnutie (resp. jednotlivý výrok), proti ktorému je prípustné odvolanie, je spravidla vydané vždy len v neprospech niektorej zo strán (buď žalobcu alebo žalovaného). Nemôže teda vyznieť v neprospech obidvoch strán. Z toho vyplýva, že podať odvolanie proti tomu ktorému výroku rozhodnutia má vždy len jedna strana. Subjektívna stránka prípustnosti odvolania sa viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery.

17. Podľa § 386 písm. b/ C. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

18. Podľa odvolacieho súdu nakoľko súd žalobu v ostatnej časti (do časti o uložení povinnosti uverejniť ospravedlnenie) zamietol, len žalobca, ako iniciátor sporového konania je procesne legitimovaný na podanie odvolania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie teda v tejto časti nebolo vydané v neprospech žalovaného, ale v neprospech žalobcu. Pokiaľ žalovaný preto podal odvolanie do výroku II., ktorým v ostatnej časti súd žalobu zamietol, bolo povinnosťou odvolacieho súdu odvolanie odmietnuť, pretože bolo podané neoprávnenou osobou a to v zmysle ust. § 386 písm. b/ C. s. p.

19. Nakoľko odvolací súd bol rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.) zaoberal sa pri posudzovaní veci iba tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré týkajú procesných podmienok (§ 161 C. s. p.).

20. Žalovaný podal proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote odvolanie zo dňa 30.04.2018. Podaním zo dňa 23.05.2018 (č.l. 613 spisu) označeným ako „vyjadrenie žalovaného a doplnenie dôkazov“ doplnil odvolanie a uviedol ďalšie nové skutočnosti a dôkazy na podporu svojich tvrdení (prostriedky procesnej obrany), ktoré nebolo podľa neho možné predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie a to v súlade s § 366 C. s. p. Odvolací súd mal z obsahu spisu zistené, že rozsudok okresného súdu bol splnomocnenému zástupcovi žalovaného doručený dňa 26.04.2018 (č.l. 584 spisu). Lehota na podanie odvolania (§ 362, 121 C. s. p.) uplynula dňa 11.05.2018, pričom doplnenie odvolania bol podané súdu až dňa 26.05.2018. Odvolací súd uvádza, že je oprávnený zaoberať sa len odvolacími dôvodmi uvedeným v odvolaní v zmysle § 380 ods. 1 C. s. p. (mimo nich len pokiaľ ide o skúmanie väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle ust. § 380 ods. 2 C. s. p.) a odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 3 C. s. p. V podaní zo dňa 23.05.2018 doručenom súdu dňa 26.05.2018 žalovaný doplnil odvolanie a to vrátane prostriedkov procesnej obrany po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd preto na uvedené podanie neprihliadol.

21. Vzhľadom na to, že odvolanie žalovaného do výroku II., ktorým súd v ostatnej časti žalobu zamietol, bolo potrebné vychádzať z toho, že bol preukázaný zásah do osobnostných práv žalobcu.

22. V ďalej časti rozhodnutia sa preto odvolací súd zaoberal preskúmaním rozsudku okresného súdu do výroku I., ktorým súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 66.387,84 eur.

23. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že vzal za preukázané poškodenie dobrej povesti, cti žalobcu, zníženie jeho vážnosti pred verejnosťou, jeho vzťahy v rodine, či postavenie v zamestnaní a spoločnosti. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal na to, že žalobca si musel celý svoj rodinný, spoločenský, profesionálny život v dôsledku predmetného zásahu zmeniť, pričom nikdy nebude mať možnosť úplne sa spoločensky rehabilitovať z hľadiska fikcií, hypotézy nedôvodných úvah vo vzťahu k nepravdivým faktorom a informáciám, ktoré z predmetného článku zanechali v širokej verejnosti nepriaznivý dopad na osobnosť žalobcu. Články zanechali na žalobcovi a jeho rodine veľkú traumu.

24. Odvolacie námietky žalovaného ohľadom tejto napadnutej časti spočívali v tom, že zníženie vážnosti vo verejnosti alebo v zamestnaní nebolo preukázané jediným dôkazom a z výpovedí svedkov - rodinných príslušníkov nevyplynuli ani žiadne zhoršenia vzťahov v rodine. Rozhodnutie súdu je podľa neho v tejto časti neodôvodnené a nepreskúmateľné a je založené len na tvrdeniach žalobcu ako strany sporu. Sú

napriek tomu, že nemal ničím preukázanú intenzitu, rozsah ani trvanie zásahu, príčinnú súvislosť medzi následkami zasahujúcimi do osobnostnej sféry žalobcu a predmetným článkom, a ani to, že vôbec došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej ujmy v značnej miere priznal žalobcovi neuveriteľne neprimerane vysokú náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň dal do pozornosti odškodňovanie obetí násilných trestných činov v súvislosti so zásahom do práva na ochranu osobnosti, ktorá skutočnosť by mala byť podľa jeho názoru pri rozhodovaní súdu o priznaní, resp. nepriznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výšky braná do úvahy.

25. Ústava SR zakotvuje právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (čl. 19). V zmysle Ústavy SR má každý právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a tiež pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

26. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka).

27. Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1, najmä preto že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

28. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej sa žalobca v danej veci domáha, môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu ustanovuje jedinou podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Pokiaľ sa v ďalšom texte tohto ustanovenia uvádzajú najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, ide iba o príklad následku neoprávneného zásahu, v ktorom je táto podmienka splnená.

29. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú; pritom nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne v spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. pri určení výšky súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

30. Pred tým ako odvolací súd pristúpil k posúdeniu náhrady nemajetkovej ujmy považoval za potrebné konštatovať, že žalovaný v uverejnenom článku hodnotí vyšetrowanie veci zo strany žalobcu označeného menom a priezviskom a vykonávanou funkciou v policajnom zbore SR. V rámci tohto tiež uviedol: „Možno však bol len slabý. Jeho kolegovia si nemohli nevšimnúť, že nejaký čas po zrušení trestného stíhania Y. T. si B. I. napriek svojej povestnej šetrnosti kúpil drahý mobilný telefón a onedlho sa začal vyvážať na novej Octavii“. Naznačenie podozrenia žalobcu z korupcie bolo spôsobilé vyvolať u čitateľov dojem, že žalobca ako verejná osoba sa tohto dopustil pri výkone povolania. Dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaného, aby v súdnom konaní osvedčil pravdivosť tvrdenia, že kúpa vecí žalobcom, ktorú potvrdil žalobca, súvisela s prijatím prospechu práve s vydaním rozhodnutia o zastavení trestného stíhania osoby, ohľadom ktorej v rámci výkonu povolania - vyšetrowateľ policajného zboru - rozhodoval. Pre takéto tvrdenia však nemal žalovaný žiaden relevantný podklad. O tom, že žalobca bol korumpovaný mal byť žalovaný ako vydavateľ motivovaný informovať vtedy keď to bolo preukázané. Takto možno konštatovať, že žalovaný resp. autorka článku vydaného žalovaným nesledovala dobrý úmysel spočívajúci v informovaní verejnosti. V tejto súvislosti možno tiež uviesť, že pri zverejnení informácie difamačného charakteru nemožno správanie toho, kto takéto informácie šíri považovať za legitímne v prípade, že tento nepreukáže, že mal rozumné dôvody spoliehať sa na pravdivosť difamačnej informácie, ktorú šíril, a ďalej ak preukázal, že podnikol dostupné kroky na to, aby si overil pravdivosť informácie, a to v miere a intenzite, v ktorej mu bolo overenie prístupné, a konečne pokiaľ sám nemal dôvod neveriť, že difamačná informácia

je nepravdivá. Zverejnenie takejto informácie nemožno považovať za rozumné, ak si šíriteľ informácie neoverí jej pravdivosť otázkou o osobe, ktorej sa informácia týka, a nezverejní jej stanovisko, s výnimkou nemožnosti takéhoto postupu alebo kde to nebolo nutné (Rozhodnutie Snemovne lordov z 28.10.1999 vo veci Reynolds v. Times News Papers Limited citované v Náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 453/03). Preto podľa odvolacieho súdu uvedenie nepravdivej informácie nemožno ospravedlniť či už privilegovaným postavením novinárov vo vzťahu k slobode prejavu, alebo naopak, povinnosťou verejne činných osôb zniesť väčšiu mieru kritiky, či verejným záujmom na odhaľovaní, potieraní a pranierovaní trestnej činnosti. Publikovanie informácie, ktorá žalobcu nepriamo obviňuje zo spáchania trestného činu a ktorú žalovaný nepreukázal, je tak závažným zásahom do osobnostných práva. Zásah bol uskutočnený prostredníctvom masového informačného prostriedku, ktorý má spravidla široký vplyv na verejnosť. Ujmu preto možno z objektívneho hľadiska považovať za závažnú lebo by ju ako závažnú vnímala rovnako každá iná fyzická osoba nachádzajúca sa v postavení a na mieste žalobcu. Aj odvolací súd preto uverejnenie len ospravedlnenia nepovažoval za postačujúce. Opodstatnené je preto priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

31. V zmysle judikatúry ESLP náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo), pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (Público-Comunicacao Sociial, S.A. v. Protugalsko). Napokon zdôrazňuje, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Italehti a Karhuvaara v. Fínsko).

32. Aj keď priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, odvolací súd náhradu nemajetkovej ujmy priznanú okresným súdom v sume 66.387,84 eur považoval za neprimerane vysokú. Peňažná satisfakcia nemôže byť zdrojom nedôvodného obohacovania sa účastníkov, ale musí byť spôsobilá kompenzovať mu následky, ktoré nastali v jeho osobnostnej sfére, pokiaľ ich nie sú spôsobilé reparovať iné sankcie (napr. ospravedlnenie sa).

33. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy aj odvolací súd za rozhodujúce skutočnosti považoval to, že výrok bol uverejnený v masovokomunikačnom prostriedku - týždenníku, ktorý bol súčasťou najčítanejšieho denníka v čase jeho vydania. Naznačenie podozrenia z korupcie spochybnilo dôveryhodnosť a vážnosť žalobcu ako vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania v Žiline, ktorý bol navyše aj postavení riaditeľa odboru vyšetrovania. Článok ho znevážil ako zamestnanca v kolektíve spoluzamestnancov. Vyplývalo to z výsluchu jeho nadriadeného JUDr. O. Z.. Bolo znemožnené aj jeho ďalšie uplatnenie v odbornej oblasti - prednášková činnosť. Vyplýva to z listu zo dňa 27.12.1999 adresovaného žalobcovi zo strany s.r.o. Detektívna informačná služba, Žilina ktorá pre vážne pochybnosti o jeho bezúhonnosti stratila dôveru a ukončila jeho lektorskú činnosť. Preukázaním vyvesovania článku hlavne na verejných miestach v mieste bydliska žalobcu stratil tento vážnosť aj u spoluobčanov. Fyzická osoba zasiahnutá zverejnením nepravdivých informácií (tak ako štandardne každá fyzická osoba) je v najbližšom a najčastejšom kontakte s jeho rodinnými príslušníkmi, preto je neprípustné paušálne (len pre tento vzťah) vylúčiť ich svedectvo v otázke dopadov na dotknutý subjekt. Bolo preto možné prihliadnúť na svedectvo manželky a detí žalobcu o dopade na ich súkromnú sféru predstavujúcom najmä napätie v rodine v uvedenom čase. Oboznámením sa s listinami o zdravotnom stave manželky žalobcu nebolo možné konštatovať, že by jeho prvotnou príčinou bolo uverejnenie článku. V tomto smere sa preto odvolací súd stotožnil s odvolaním žalovaného v tom, že medzi zdravotným stavom manželky žalobcu a žalovaným článkom absentuje akákoľvek príčinná súvislosť. Rovnako tak odvolací súd nepovažoval za správne konštatovanie súdu, že žalobca bol nútený ukončiť služobný pomer. Pokiaľ ide o ukončenie služobného pomeru žalobcu u zamestnávateľa nebolo totiž preukázané, že dôvodom toho by malo byť rozhodnutie zamestnávateľa. Naopak z výsluchu jeho nadriadeného JUDr. O. Z. vyplývalo, že žalobcovi neodporúčal ani ho nenútil, aby odišiel z policajného zboru, tento odišiel na základe vlastného rozhodnutia. Z toho dôvodu nebolo možné súhlasiť s rozhodnutím okresného súdu v tom, že, žalobca si musel celý svoj rodinný, spoločenský, profesionálny život v dôsledku predmetného zásahu zmeniť. Pokiaľ dal žalovaný do pozornosti odvolacieho súdu

skutočnosť, že zákonodarca v zák. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi upravuje výšku náhrady nemajetkovej ujmy obetiam násilných trestných činov, ktorej výška ani v prípadoch tých najtvrdších a najzávažnejších prípadov nepresiahne 10 násobok minimálnej mzdy, táto skutočnosť nie je zákonným kritériom pri rozhodovaní súdu o priznaní, resp. nepriznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaniach o ochranu osobnosti. Napokon pri úvahe o určení výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch odvolací súd prihliadal aj na súdnu prax na tunajšom odvolacom súde (napr. rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 5Co231/2010 zo dňa 21.11.2011 priznávajúci náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.500,- eur, rozsudok sp. zn. 7Co/189/2013 zo dňa 26.02.2014 priznávajúci sumu 3.319,43 eur, rozsudok sp. zn. 6Co/269/2013 zo dňa 27.11.2013 priznávajúci 1.000,- eur).

34. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd na rozdiel od okresného súdu za primeranú, charakteru zásahu spôsobiaceho médiom a vyvolaným dôsledkom najmä v oblasti profesijnej dôstojnosti, cti a občianskej bezúhonnosti žalobcu, považoval náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2.000,- eur.

35. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v ostatnej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Odvolanie žalovaného do výroku II. rozsudku okresného súdu odmietol.

36. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou sporu o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy bol žalobca. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Úspech vo veci sa teda skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Rozhodujúcou skutočnosťou bolo preto to, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Z toho dôvodu odvolací súd vo výroku III. a IV. týkajúcom sa trov konania strán sporu rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy 2.000,- eur.

Štátu patrí náhrada trov, ktoré skutočne vynaložil v súlade a v danom čase platnou procesnou normou, ust. § 148 O. s. p., podľa ktorej mu ex lege vznikol nárok na ich náhradu, a to napriek tomu, že nová procesná úprava C. s. p. analogické ustanovenie neobsahuje. Aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 C. s. p. s použitím ust. § 253 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a § 472 ods. 2 C. s. p. je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy C. s. p. (uznesenie NS SR zo dňa 31.07.2018 sp. zn. 4Obo/3/2018 - zverejnené v Zbierke rozhodnutí pod R/75/2018). Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku III. a IV. týkajúci sa trov štátu zmenil tak, že z titulu svedočného vyplateného zo štátnych prostriedkov Slovenská republika - Okresný súd Žilina má voči žalovanému nárok na túto náhradu v rozsahu 100 %. O výške trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

37. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).